GHEORGHE LIMONA: SPRE 40 DE ANI DE FOTBAL

ȘI 1000 DE MECIURI ARBITRATE

Gheorghe Limona: cel mai bun arbitru al anului competițional 1969/70, al nouălea român purtător al ecusonului F.I.F.A. și posesor al insignei de arbitru internațional, al doilea în clasamentul alcătuit de Colegiul central pe anul 1971/72, dar primul în cel făcut pe baza stelelor acordate de cronicarii ziarului „Sportul" (cu media de 4,83 față de 4,70 a lui V. Pădureanu).

Obișnuiții stadioanelor noastre îl cunosc din activitatea sa de „cavaler al fluierului". În ultimii ani, el a cunoscut o ascensiune remarcabilă, pe care o atestă suficient galoanele cucerite și arătate mai sus. Și să recunoaștem că la 47 de ani ai săi, atîtea recompense morale alcătuiesc o valoroasă carte de vizită, apreciată și de tribune, care — trecînd peste orice sentiment de simpatie pentru una sau alta dintre echipe și judecînd la rece au recunoscut competența, sobrietatea, plasamentul, autoritatea și promptitudinea arbitrajului lui Limona.

Sub aceste calități puțini știu că se ascunde una esențială: marea pasiune pentru fotbal. Limona și-a început „cariera" de fotbalist prin anul 1935, pe vremea pantalonilor scurți, bătînd mingea ca orice copil pe maidan.

— **Intrarea oficială în fotbal s-a produs la Călărași** — ne povestește interlocutorul. **Am fost legitimat de Venus și jucam alături de Elias Baruh, actualul antrenor de atletism, frații Belcin și Căruță, Bărbulescu și alții. Atunci am cunoscut și febra divizionară pentru că Venus a făcut parte din Divizia C și apoi din Divizia B. Studiile însă, m-au purtat la București și iată-mă din nou împreună cu Baruh, de data asta printre fotbaliștii primei echipe studențești din Bucureștii anului 1948, C.S.U. urmașa vechiului Sportul studențesc și „moșul" celui actual. Păstrez multe amintiri din această perioadă, printre care o întîmplare hazlie. Trebuia să jucăm cu Venus în Cupa României și înainte de joc Baruh i-a spus regretatului doctor Cherciu, portarul Venusului: „Doctore, te rog, vorbește cu băieții să nu ne dea prea multe goluri, că echipa**

Din albumul de amintiri. Gheorghe LIMONA, între Arribas (Franța) — stînga și Wiig (Norvegia) — dreapta, căpitanii celor două echipe de juniori care s-au întîlnit în cadrul Turneului U.E.F.A. 1971

noastră este abia la început". Meciul însă a avut o desfășurare curioasă. În min. 89 Venus conducea cu 4—3, cînd o pasă a mea ajunge la Baruh, care — ca fundaș — înaintase mult. Baruh prinde un șut ca din tun de la vreo 30 m și-i strigă lui Cherciu: „Fereștc, doctoare, că-i gol!" Și a fost gol, au urmat prelungiri și C.S.U., spre surprinderea generală, a cîștigat cu 7—4!...

— Cum ai reușit însă, să împaci cartea cu sportul?

— **A fost greu, dar ce nu faci cu muncă și spirit de sacrificiu? Mi-am drămuit timpul cum am putut mai bine, astfel că mi-am văzut și de carte, ca elev și ca student. Mi-am satisfăcut marea pasiune, fotbalul, dar mi-am continuat pregătirea pentru viață, ca să devin un cetățean util societății noastre. Și cred că am reușit. În 1949, am trăit un dublu eveniment, care mi-a produs sentimente diferite: bucuria de a fi absolvit și devenit licențiat al Institutului de Științe Economice — azi A.S.E. — și repartizat ca economist în cadrul Ministerului Comerțului Interior, dar și regretul de a părăsi terenul de fotbal ca jucător. Astăzi, am cămînul meu, o fetiță de 10 ani și.. 23 de ani de muncă în cadrul ministerului, unde ocup funcția de șef de serviciu.**

— Și totuși, ai revenit ne teren ca arbitru. Cum s-a întîmplat?

— **Revenirea o datorez unui bun coleg de minister, arbitrul Vladimir Fieru. La îndemnul lui am urmat cursurile școlii de arbitri din București, avînd ca dascăli arbitri de frunte ca Emil și Picki Kroner, Jean Petrescu, Gogu Dumitrescu, Vladimir Fieru, Iancu Ceaureanu și alții. Ei mi-au îndrumat pașii să ajung arbitru alături de Mircea Sadoveanu, Aurel Bentu, Emil Martin, Ion Hrisafi, și să debutez în 1953 într-un meci din campionatul orășenesc. De atunci, urmînd cu sfințenie sfatul profesorilor mei de a acorda permanent mare importanță pregătirii fizice, teoretice și practice, am parcurs toate etapele promovării: arbitru divizionar C în 1955/58, divizionar B în 1958/64, divizionar A în 1964/1969, arbitru în lotul F.I.F.A. și U.E.F.A... Astăzi, după aproape 40 ani de fotbal, dintre care 19 ca arbitru, am ajuns la 983 de jocuri indigene și internaționale, dintre care 624 la centru. În palmaresul meu figurează patru jocuri internaționale (Bulgaria—R.D. Germană, Grecia — R.F. a Germaniei, Grecia — Bulgaria și Turcia — Spania), ceea ce mi-a adus ecusonul F.I.F.A., două finale de Cupa României și o finală de Cupă balcanică.**

— Ca jucător, desigur că ai avut un „model". Dar ca arbitru?

— **Am avut două „modele": pe italianul Concetto Lo Bello și pe vest-germanul J. Weyland. Le-am urmărit mișcarea pe teren și maniera de a conduce și am încercat să aplic tot ce mi s-a părut bun. Cu Lo Bello am și avut o discuție. L-am vizitat, cu prilejul unei deplasări în interes de serviciu în Italia, la Siracuza. Mi-a fost de mare folos convorbirea cu el.**

— O întrebare cam delicată: te... deranjează criticile eventuale ale cronicarilor?

— **Niciodată. Dacă arbitrajul meu a fost apreciat ca slab, a însemnat că am fost în zi proastă și nu puteam pretinde mai mult decît meritam. Îmi propuneam, însă, ca la meciul următor să arbitrez bine și cred că această atitudine m-a ajutat foarte mult. Desigur că în timpul unui meci, un arbitru — deci și eu — poate greși pentru că oameni sîntem și noi. De ceea ce mă feresc însă, este să nu pierzverez și, mai ales, să nu conduc în compensație, pentru că arbitrajul este ratat astfel.**

— O ultimă întrebare: ce-ți dorești în viitor?

— **Să arbitrez și mai bine, să ating și eventual să depășesc cifra de 1000 de meciuri și să mă retrag, după 40 de ani de fotbal, bucurîndu-mă în sport de aceeași apreciere și același respect ca în viața particulară.**

Petre GAȚU

CEI PATRU ENE...

Gh. Ene, împreună cu soția și cele trei fete ale sale, Amalia, Claudia și Roxana.

În istoria fotbalului nostru divizionar A, de prin '37 încoace au existat patru Ene. O familie de jucători sau simplă coincidență de nume? — ne întreabă un cititor al revistei. Și una și alta. Dar, pentru... lămurirea lucrurilor să facem o scurtă incursiune în viața și activitatea celor 4 Ene.

★

COECHIPIERUL LUI BODOLA, HUMIS, VÎLCOV. Primul Ene — venit de pe însorite meleaguri constănțene, de la cluburile de Divizia B Victoria și Elphis — a fost cel de la Venus, din epoca de aur a acestei formații bucureștene. Juca pe aripa dreaptă, plin de elan, într-o înaintare din care nu lipseau nume cu rezonanță puternică pe atunci în fotbalul nostru cum au fost cele ale lui Bodola, Petea Vîlcov, Humis, Ploeșteanu, Tr. Iordache, Orza și, mai apoi, ale mai tinerilor atacanți Andrei Rădulescu, Gili Mărdărescu, Herescu, Simboteanu etc. Ene acționa rapid, ca o săgeată, era derutant, șuta și centra bine cu ambele picioare. Avea, ceva din stofa lui Silviu Bindea. I se spunea Michi, dar galeria îl poreclise... „Motoraș" A avut longevitate în fotbalul de performanță, jucînd cinci ani la Venus în perioada de glorie a acestei echipe.

★

ATACANTUL ROBUST ȘI VICLEAN. Al doilea Ene (care paradoxal, a fost numit...I), este maestrul sportului și internaționalul Alexandru Ene, cel de la Dinamo București, cu destui ani de activitate fotbalistică desfășurată la această echipă. A fost un atacant robust, viclean și deosebit de bătăios în acțiunile din careul advers. Poseda un șut sec, puternic, care țîșnea din picioare parcă de granit. Era un „grand batailleur" în careul de 16 m. Alexandru Ene evolua pe teren într-o perioadă cînd Dinamo era o redutabilă formație în campionatul nostru, avîndu-i coechipieri pe Ozon, Suru, Călinoiu, Băcuț I și II, Bartha, Szöke, Neagu ș.a. cu toții jucători de mare valoare. Astăzi, Ene I este vicepreședintele clubului din șoseaua Ștefan cel Mare.

★

MAESTRU AL SPORTULUI ȘI SLEFUITOR DE TALENTE. În același timp cu Ene I a apărut un alt Ene pe firmamentul fotbalului divizionar A autohton. Talentat, la fel de viguros și de înfipt (de parcă i-ar fi fost frate!) ca și Ene I. Mai mult chiar, deosebit de răsfățat, acesta a devenit automat... Ene II. De cîtva timp nu s-a mai vorbit de el. De cînd a părăsit centrul liniei de atac a lui Dinamo București. Tot ca înaintaș, el a participat la unele meciuri ale naționalei noastre. Dar, mai înainte cu cîțiva ani, o bună perioadă de timp, Ene II a furnizat deliciul galeriei înfocate a giuleștenilor. Atunci, el a recoltat, nu de puține ori, aplauzele binemeritate ale acesteia (care, în treacăt fie-zis, l-a botezat... „Englezu"!). Ca jucător titular în echipa Rapidului, Ene II a fost alături de Greavu, Nae Georgescu, Maior, Rab, V. Copil și alții unul dintre „copiii minune" de acum 20 de ani, cum li se spuseseră pe atunci. Nucleul ce avea să alcătuiască, nu peste mult timp, reprezentativa de juniori a țării. Aceea care a participat la turneul U.E.F.A. — 1954. Dar vremea trecînd, unii componenți ai echipei de juniori '54 au continuat să ne reprezinte și în prima formație a țării. Printre aceștia s-a aflat și Ene II care a făcut, cum se zice, carieră. De un timp, Gică Ene, acum aflat în postura de antrenor, răspunde cu succes de pregătirea fizică și de joc a micilor dinamoviști. Și are destui pe cap!... Dar a acumulat cunoștințe teoretice multe, la care se adaugă propria-i experiență. Cu tact și răbdare el caută mereu și promite **„talente adevărate pentru fotbalul nostru".** Ene II este maestru al sportului și tată a trei copii. Mai precis, trei fetițe: Amalia, **„cea mare, de 5 ani, viitoare gimnastă și handbalistă"** și gemenele Claudia și Roxana. Firește, și-ar fi dorit și un.... moștenitor. Un moștenitor, bineînțeles, într-ale fotbalului! Dar..

★

AL IV-LEA ENE SE NUMEȘTE... DANIEL. Frate mai mic al lui Gică, Daniel este cronologic, cel de al patrulea Ene... divizionar A. În pofida faptului că a început să joace la Dinamo Bacău cînd fratele său Ene II era în plină activitate, nu a devenit... Ene III. A rămas simplu Ene Daniel. Surpriza mare e că și acest al patrulea Ene e tot înaintaș, în echipa Rapidului. Pătrunzător, combinativ, șuteur cu ambele picioare. O hepatită l-a ținut un retur întreg departe de gazon, de tumultul campionatului. Promite însă o reintrare spectaculoasă în atacul Rapidului, odată ce va primi avizul medicului.

Gheorghe RANETTI

O VIAȚĂ ÎN SLUJBA FOTBALULUI

VLADIMIR LUCA

Eroul rîndurilor noastre nu este un personaj dintre acelea care impresionează la prima vedere. Aparențele nu-l recomandă suficient pentru a se impune, de la început, celor care nu-l recunosc și de aceea, uneori, — pe nedrept, desigur — prezența sa în anumite împrejurări, ar putea fi mai puțin răsplătită cu atenția ce i se cuvine.

Cine, însă, îl cunoaște mai bine pe **Vladimir Luca,** cine a stat măcar o singură dată de vorbă cu el și a avut în acest fel prilejul să pătrundă, cît de cît, în intimitatea preocupărilor sale, acela va putea spune fără îndoială că a avut de-a face cu unul dintre acei oameni în fața cărora ești obligat să-ți scoți cu respect pălăria. Și asta pentru că Vladimir Luca, sexagenarul cu suflet de copil, peste care viața a așternut, la un loc, poate mai multe deceptii decît bucurii, știe să răspîndească în jurul-i, cu acel dar pe care îl au numai cutezătorii, lumina speranței și a spiritului neobosit de acțiune, la o vîrstă la care cei mai mulți tînjesc după odihnă.

...Vladimir Luca. Un nume care nu spune prea mult. O biografie lipsită de elemente spectaculoase, deși cîndva, cu ani în urmă, a inspirat primul roman („Unsprezece") dedicat fotbalului, prin pana scriitorului Eugen Barbu.

A fost o viață întreagă în slujba sportului cu balonul rotund, muncind în rîndul celor mulți dar anonimi, la acel nivel unde nu prea se recunosc ușor meritele și nu se primesc de regulă felicitările. I-au plăcut întotdeauna mai ales copiii și a fost îndrăgostit de meseria de antrenor, care te face să te simți mîndru privind în jurul tău cum rodesc fructele sîrguinței și ale pasiunii, acolo unde ai semănat cîndva speranțele împlinirii. A încercat de multe ori, însă, să facă singur ceea ce putea rezolva mult mai ușor și mai sigur cu sprijinul altora. Și a greșit. Și-atunci, cînd a înțeles adevăratul rost al lucrurilor și străduințile lui au început să capete conturul realizărilor. Tîrziu, dar mai bine așa, decît...

Asta se întîmpla la 1 ianuarie 1971 cînd, la Buzău, orașul căruia Vladimir Luca i-a închinat gîndurile sale cele mai frumoase a luat ființă primul centru de juniori și copii din istoria sportivă a acestei vechi așezări urbane. Primul nucleu de instruire organizată a micilor fotbaliști la temelia căruia Vladimir Luca a pus poate și o parte din ființa lui, dedicîndu-se fără rezerve, unei munci — în condiții noi, — pe care a considerat-o sensul major al existenței sale. A găsit, este drept, și înțelegerea necesară. Oameni pricepuți, plini de entuziasm și bunăvoință, din conducerea uzinei de mase plastice ca, ing. **Marin Ionescu** — directorul uzinei, **Teodor Vlaicu,** contabil șef, **Marcel Voiciliă,** președintele sindicatului, care l-au ajutat pe Vladimir Luca să transforme în realitate un vis ce părea la un moment dat utopic.

Așa au apărut, în cursul anului trecut în Buzău, pe lîngă asociația „Chimia" primele echipe de copii și juniori, încadrate în rețeaua republicană a centrelor de fotbal inițiate și subvenționate de F.R.F. Așa au apărut, curînd după aceea, terenurile de joc, echipamentul, materialele sportive necesare și instalațiile sanitare puse la dispoziția pregătirii celor mici. Așa s-au format și închegat grupele de jucători al căror număr a crescut, de la 15—20 copii în primăvara lui 1971, la peste 80, — repartizați în trei echipe în vara acestui an. Așa a devenit astăzi realitate ceea ce, cu puțin în urmă, părea poate doar un gînd îndrăznet și parcă prea frumos să fie adevărat.

Dar acesta este numai începutul. Cel puțin așa gîndește Vladimir Luca și odată cu el și cei ce i-au acordat creditul necesar, investindu-l în funcția de mare cinste dar și de răspundere, aceea de antrenor — coordonator al celui mai tînăr centru de fotbal din țară. Vladimir Luca însă înțelege bine, el însuși, noile dimensiuni ale muncii sale și de aceea nu ezită să răspundă unui gînd de viitor în cuvinte ce exprimă o veritabilă profesiune de credință:

— **Obiectivul nostru principal, al celor de la Chimia, este să facem din acești copii, care afluesc din ce în ce mai mult spre porțile fotbalului nu numai niște simple produse pentru nevoile performanței, ci înainte de toate, niște cetățeni activi, demni, angajați din plin în opera de construcție a societății noastre. Aceasta este de fapt adevărata noastră menire și în numele unui astfel de ideal muncim astăzi, ca să culegem rodul marilor satisfacții de mîine.**

Mihai IONESCU